28/08/2026

Μνημόσυνο για τα 33 χρόνια από την εκδημία του Πατριάρχη Σερβίας Γερμανού: «Έκανε το πλοίο της Σερβικής Εκκλησίας πλοίο του Χριστού»

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Σερβίας

Ο Πατριάρχης Σερβίας κ.κ. Πορφύριος τέλεσε χθες, 27 Αυγούστου 2026, το μνημόσυνο του Μακαριστού Πατριάρχη πρώην Σερβίας κυρού Γερμανού στον Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Μάρκου, με τη συμπλήρωση 35 ετών από την εις Κύριον εκδημία του

Στην ομιλία του ο επικεφαλής της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας ανέφερε μεταξύ άλλων: “Συγκεντρωθήκαμε μπροστά στον τάφο ενός μεγάλου άνδρα για να προσευχηθούμε στον Θεό για την ανάπαυση της ψυχής του ευλογημένου

Πατριάρχη Γερμανού και για αυτή την 35η επέτειο από την κοίμησή του, ώστε ο Κύριος να του συγχωρήσει κάθε αμαρτία, εκούσια και ακούσια, και να του χαρίσει την αιώνια ζωή. Ο Μακαριστός Πατριάρχης Γερμανός έκανε τον σταυρό του Χριστού, σταυρό του.

Δεν χρειάζεται μεγάλη γνώση της ιστορίας για να ξέρουμε ότι δεν υπάρχει κεφαλή της Εκκλησίας, που να μην κουβαλούσε τον πραγματικά βαρύ σταυρό της Εκκλησίας στην εποχή του. Ο Πατριάρχης Γερμανός έζησε σε μια εποχή που ήταν ταραγμένη και δύσκολη. Αυτές ήταν εποχές σκότους, εποχές άγριου, αχαλίνωτου δαιμονικού μίσους κατά της Εκκλησίας, ενός μίσους που δεν είχε δεσμά, ούτε φρένα. Ό,τι μπορούσε να σκεφτεί ο δαιμονικός νους, αυτό το μίσος, που εκδηλωνόταν μέσω της ανθρώπινης μορφής, έκανε ό,τι ήθελε και φαινόταν να έχει εξαλείψει την Εκκλησία του Χριστού από προσώπου γης.

Ο Πατριάρχης Γερμανός ως επικεφαλής της Εκκλησίας εναπόθεσε όλη του την ελπίδα στον Κύριο και γνώριζε ότι όσο πιο ανίσχυρος ήταν και όσο πιο αδύναμη και ανίσχυρη φαινόταν να είναι η Εκκλησία, τόσο μεγαλύτερη ήταν η δύναμή της, επειδή με αυτόν τον τρόπο η χάρη του Θεού κέρδιζε χώρο να κάνει το έργο του Θεού. Και σαν φοίνικας από τις στάχτες, σαν σπόρος που σπέρνεται στη γη, που μόνο όταν πεθαίνει ανανεώνεται αργά και δίνει νέα ζωή και νέο καρπό, δίνει δύναμη και ορμή, έτσι ακριβώς ήταν και με την Εκκλησία επικεφαλής της οποίας,

στην εποχή του, ήταν ο Πατριάρχης Γερμανός.

ПАТРИЈАРХ ГЕРМАН

Σοφά, ήρεμα, με αγάπη και αδελφικά, ηγήθηκε της Εκκλησίας έτσι ώστε να μην είναι ορατή, ώστε πολλοί να μην την αναγνωρίζουν, επειδή ταυτόχρονα ήταν εκτεθειμένος όχι μόνο στην κριτική, αλλά και στις πιο σφοδρές καταδίκες.

Υπέμεινε τόσο την κριτική όσο και την καταδίκη, επειδή έβλεπε αποκλειστικά και μόνο το πρόσωπο του Θεού και γνώριζε ότι το πλοίο της Εκκλησίας, της οποίας το πηδάλιο του είχε δοθεί, έπρεπε να γίνει το πλοίο του Χριστού και να την οδηγήσει στο ειρηνικό και ασφαλές λιμάνι της σωτηρίας, να την οδηγήσει προς την αιωνιότητα. Γι' αυτό εργάστηκε σκληρά για την αποκατάσταση των ιερών και την ανάπτυξη της εκπαίδευσης. Ανανέωσε τις θεολογικές σχολές και ήταν έτοιμος να υποστεί χτυπήματα και κριτική από εκείνους που εργάζονταν σε αυτές τις σχολές, αφήνοντας όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο και βοηθώντας τους να αναπτυχθούν θεολογικά όσο το δυνατόν περισσότερο.

Ίσως το πιο σημαντικό είναι ακριβώς το γεγονός ότι ήταν άνθρωπος άσβεστης ελπίδας και πίστης, κάτι που φαίνεται σήμερα όταν ερχόμαστε ενώπιον του ναού του Αγίου Σάββα. Επί δεκαετίες, οι τοίχοι της εκκλησίας του Αγίου Σάββα, κατάφυτοι από δέντρα και γρασίδι, αφενός, μαρτυρούσαν την πνευματική ερήμωση των χώρων στους οποίους ζούμε σήμερα. Και όταν δεν τολμούσε καν να αναφέρει κανείς ότι είναι Χριστιανός, ότι είναι ιερέας, όταν όλα όσα σχετίζονταν με τον Χριστό και την Εκκλησία έπρεπε να κρύβονται και να γίνονται κρυφά, ο μέγας Πατριάρχης Γερμανός απευθύνθηκε στους τότε άθεους, αντιθεομίσητες που είχαν και μαχαίρι και φτυάρι στα χέρια τους, απευθύνθηκε στις αρχές με αίτημα να

συνεχιστεί η κατασκευή της εκκλησίας.

Αν και αυτό φαινόταν παράδοξο με την πρώτη ματιά, επειδή μετά βίας υπήρχε αρκετό φαγητό, ακριβώς επειδή είχε ελπίδα και πίστη, ακριβώς επειδή γνώριζε ότι ο Θεός κάνει θαύματα όπου υπάρχει πίστη και ελπίδα, στράφηκε σε αυτόν όχι μία, αλλά ογδόντα οκτώ φορές. Και απορρίφθηκε ισάριθμες φορές.

Και τότε, όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, το 1984, ο Θεός τελικά απάντησε στις προσευχές και τις προσπάθειες του Πατριάρχη Γερμανού και δόθηκε άδεια για την ανακαίνιση του ναού, και το 1985, τελέστηκαν τα καθαγιάσματα και τέθηκε το καταστατικό για τη συνέχιση της κατασκευής του ναού στα θεμέλια του ναού. Έτσι, σήμερα, όρθιοι στον ναό του Αγίου Σάββα και όρθιοι εδώ στον ναό του Αγίου Μάρκου, μετά Θεού, οφείλουμε πρώτα απ’ όλα ευγνωμοσύνη στον Πατριάρχη Γερμανό που έχει τέτοια ομορφιά και ένα τέτοιο ιερό που δεν είναι τίποτα άλλο παρά δείκτης και εκδήλωση της αγάπης μας για τον Χριστό και για την Εκκλησία Του. Επομένως, οφείλουμε τόσο ευγνωμοσύνη στον Πατριάρχη Γερμανό, αλλά και προσευχές γι’ αυτόν, για την ανάπαυση της ψυχής του. Είθε ο Θεός να συγχωρέσει την ψυχή του και να του χαρίσει τη Βασιλεία των Ουρανών. Αιωνία η μνήμη”.

